

2. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu określonego środka transportu, z uwzględnieniem przysługującej pracownikowi ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje.

3. Na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży służbowej samochodem stanowiącym własność pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu według stawek za jeden kilometr przebiegu, określonych przez pracodawcę na podstawie przepisów w sprawie używania samochodów osobowych, motocykli i motorowerów dla celów służbowych.

§ 6. 1. Za każdą rozpoczętą dobę pobytu w podróży służbowej pracownikowi przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów środkami komunikacji miejscowej w wysokości 20% diety.

2. Ryczałt, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje, jeżeli pracownik odbywa podróż służbową pojazdem samochodowym (służbowym lub prywatnym).

§ 7. 1. Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem.

2. Pracownikowi, któremu w czasie podróży służbowej nie zapewniono bezpłatnego noclegu i który nie przedłożył rachunku z kwatery prywatnej bądź z hotelu, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety.

3. Ryczałt za nocleg przysługuje wówczas, gdy nocleg trwał co najmniej 6 godzin pomiędzy godzinami 21 i 7.

4. Prawo do zwrotu kosztów lub ryczałtu za nocleg nie przysługuje po nocnej podróży, w czasie której pra-

cownik korzystał z wagonu sypialnego lub kuszetki, a także jeżeli pracodawca uzna, że pracownik ma możliwość codziennego powrotu do miejscowości zamieszkania.

§ 8. 1. Pracownikowi przebywającemu w podróży służbowej trwającej co najmniej 10 dni przysługuje prawo do przejazdu do miejscowości zamieszkania w dniu wolnym od pracy na koszt pracodawcy.

2. Za przejazd do miejscowości zamieszkania i z powrotem przysługuje zwrot kosztów przejazdu środkiem transportu określonym przez pracodawcę.

3. Za czas pobytu w miejscowości zamieszkania nie przysługują diety ani zwrot kosztów lub ryczałt za nocleg.

§ 9. Pracownikowi, którego obowiązki służbowe polegają na częstych wyjazdach na obszar przydzielonego mu rejonu działania, pracodawca może ustalić, za zgodą pracownika — z uwzględnieniem zasad wynikających z zarządzenia — ryczałt miesięczny obejmujący ogólną kwotę należności za określoną liczbę dni podróży służbowych w miesiącu.

§ 10. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 sierpnia 1990 r. w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski Nr 32, poz. 257 i Nr 48, poz. 368, z 1991 r. Nr 8 poz. 59 i Nr 42, poz. 290, z 1992 r. Nr 5, poz. 28, Nr 14, poz. 107 i Nr 35, poz. 253, z 1993 r. Nr 10, poz. 69 i Nr 56, poz. 521, z 1994 r. Nr 6, poz. 55, Nr 43, poz. 357, Nr 61 poz. 539 i Nr 64, poz. 572, z 1995 r. Nr 16, poz. 200 oraz z 1996 r. Nr 7, poz. 83).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1996 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *A. Bączkowski*

388

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 26 czerwca 1996 r.

w sprawie najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników.

Na podstawie art. 77⁴ pkt 1 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Najniższe wynagrodzenie za pracę, przysługujące pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, obliczone na podstawie przysługujących im stawek wynagrodzeń zasadniczych i innych składników wynagrodzenia, w tym wartości deputatów, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, wynosi 370 zł miesięcznie.

2. Składniki wynagrodzenia, wypłacane za okresy dłuższe niż jeden miesiąc, wlicza się do wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, w wysokości wynikającej z odpowiedniego przeliczenia ostatniej ich wypłaty na okres jednomiesięczny.

3. Przy ustalaniu wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, wyłącza się:

1) nagrody jubileuszowe,

2) odprawy rentowo-emerytalne,

3) nagrody z zakładowego funduszu nagród oraz należności przysługujące pracownikom z tytułu udziału w zysku lub w nadwyżce bilansowej,

4) wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

4. Pracownikom, których wynagrodzenie za pełny miesięczny wymiar czasu pracy jest niższe od kwoty 370 zł miesięcznie, przysługuje wyrównanie do wysokości tej kwoty. Wyrównanie wypłaca się za okres każdego miesiąca łącznie z wynagrodzeniem.

§ 2. 1. Pracownikom wynagradzanym na podstawie miesięcznych stawek wynagrodzeń zmniejsza się najniższe wynagrodzenie, ustalone zgodnie z § 1, za każdą godzinę pracy, za którą wynagrodzenie nie przysługuje, o kwotę wynikającą z podzielenia kwoty 370 zł przez

liczbę godzin pracy stanowiącą pełny miesięczny wymiar czasu pracy obowiązujący pracownika. W razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, najniższe wynagrodzenie ustala się w kwocie proporcjonalnej do liczby godzin zatrudnienia, biorąc za podstawę wynagrodzenie w kwocie 370 zł miesięcznie.

2. Pracownikom wynagradzanym na podstawie godzinowych stawek wynagrodzenia wyrównanie wypłaca się za każdą godzinę pracy w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy. Wyrównanie stanowi różnicę między wynagrodzeniem godzinowym, wynikającym z podzielenia kwoty 370 zł przez liczbę godzin pracy obowiązującą pracownika w ramach pełnego wymiaru czasu pracy w danym miesiącu, a wynagrodzeniem uzyskanym przez pracownika w danym miesiącu, ustalonym zgodnie z § 1, przeliczonym na godzinę pracy.

3. Pracownikom, których obowiązujący wymiar czasu pracy przekracza 42 godziny przeciętnie na tydzień, najniższe wynagrodzenie miesięczne, o którym mowa w § 1 ust. 1, przysługuje za 42-godzinny tydzień pracy. Za każdą godzinę pracy w miesiącu przekraczającą 42 godziny na tydzień, przepracowaną w ramach obowiązującego pracownika miesięcznego wymiaru czasu pracy, przysługuje wyrównanie ustalone w wysokości stanowiącej różnicę między wynagrodzeniem godzinowym wynikającym z podzielenia kwoty 370 zł przez liczbę godzin pracy w miesiącu, wynikającą z 42-godzinnego tygodnia pracy, a wynagrodzeniem godzinowym pracownika ustalonym zgodnie z § 1.

§ 3. Najniższe wynagrodzenie za pracę, o którym mowa w § 1, przysługuje również w razie niewykonywania pracy w związku:

- 1) z korzystaniem z urlopu wypoczynkowego,
- 2) z korzystaniem ze zwolnień od pracy przewidzianych w przepisach Kodeksu pracy lub innych przepisach prawa, za które pracownik zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia.

§ 4. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do pracowników młodocianych odbywających naukę zawodu bądź przyuczanych do wykonywania określonej pracy.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 sierpnia 1990 r. w sprawie najniższego wynagrodzenia pracowników (Monitor Polski Nr 32, poz. 256, Nr 36, poz. 292 i Nr 48, poz. 367, z 1991 r. Nr 11, poz. 78, Nr 21, poz. 149, Nr 32, poz. 228 i Nr 42, poz. 292, z 1992 r. Nr 4, poz. 19, Nr 12, poz. 87, Nr 21, poz. 159, Nr 28, poz. 196, Nr 32, poz. 223 i Nr 40, poz. 297, z 1993 r. Nr 33, poz. 340, Nr 51, poz. 479 i Nr 69, poz. 615, z 1994 r. Nr 20, poz. 159, Nr 36, poz. 312, Nr 53, poz. 451 i Nr 68, poz. 604, z 1995 r. Nr 16, poz. 199, Nr 32, poz. 375, Nr 48, poz. 550 i Nr 68, poz. 768 oraz z 1996 r. Nr 23, poz. 248).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1996 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *A. Bączkowski*

389

ZARZĄDZENIE MINISTRA — SZEFA URZĘDU RADY MINISTRÓW

z dnia 24 czerwca 1996 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu regulacji w przedmiocie przywrócenia Kościołowi Ewangelicko-Metodystycznemu w Rzeczypospolitej Polskiej władania nieruchomością położoną w Krakowie przy ul. Straszewskiego nr 20.

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1995 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Metodystycznego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 97, poz. 479) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nieruchomość opisana w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1995 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Metodystycznego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 97, poz. 479) zostanie temu Ko-

ściołowi protokolarnie przekazana we władanie przez Gminę Miasta Krakowa, przy udziale Wojewody Krakowskiego, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister — Szef Urzędu Rady Ministrów: *L. Miller*

390

ZARZĄDZENIE PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR

z dnia 19 czerwca 1996 r.

w sprawie opłat za czynności urzędów probierczych.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 55, poz. 249) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za czynności urzędów probierczych pobiera się opłaty określone w załączniku do zarządzenia.

§ 2. 1. Za wykonanie czynności nie określonych w załączniku do zarządzenia pobiera się opłaty w wysokości uzależnionej od czasu zużytego na ich wykonanie i od wartości materiałów zużytych w czasie wykonywania tych czynności.